

U 14/2017 rd

Statsrådets skrivelse till riksdagen om förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter (*förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter*)

På grundval av 96 § 2 mom. i grundlagen skickas till riksdagen Europeiska kommissionens förslag av den 28 november 2016 till Europaparlamentets och rådets förordning om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012(EG) och (EU) 2015/2365 samt en promemoria om förslaget.

Helsingfors den 9 februari 2017

Finansminister Petteri Orpo

Finansrådet Jyrki Knuutinen

FINANSMINISTERIET

PROMEMORIA
6.2.2017

EU/2016/1719

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING OM EN RAM FÖR ÅTERHÄMTNING OCH RESOLUTION AV CENTRALA MOTPARTER (FÖRORDNING OM ÅTERHÄMTNING OCH RESOLUTION AV CENTRALA MOTPARTER)

1 Förslagets bakgrund och syfte

Kommissionen lade den 28 november 2016 fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter (*COM(2016) 856 final*).

Syftet med bestämmelserna och förfarandena i förordningen är att förebygga att centrala motparter (*central counterparties, CCP*) med osunda finanser eller fallissemang blir en risk för den finansiella stabiliteten, att säkerställa fortsatt fungerande kritiska funktioner hos dem och att skydda skattebetalare mot exponeringar i ekonomiskt problematiska situationer.

Genom förslaget ändras Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (nedan *Emir-förordningen*) och vissa enskilda bestämmelser i förordning (EU) nr 1095/2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten, nedan *Esma*), (nedan *Esma-förordningen*) och förordning (EU) 2015/2365 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning (nedan *SFTR-förordningen*).

Med centrala motparter avses marknadsparter som vid fastställande av förpliktelser intervernerar mellan de motparter som har ingått avtal som är föremål för handel på en eller flera finansiella marknader. Vid clearing kommer centrala motparter att agera som köpare gentemot alla säljare och som säljare gentemot alla köpare. På så sätt deltar de i stor omfattning i finansiella transaktioner med olika tillgångsklasser såsom aktier, derivat och repor. Centrala motparter tillhandahåller sina tjänster åt clearingdeltagare, som i regel är banker och som i sin tur har ett kontraktsförhållande med sina egna kunder när det gäller att cleara transaktioner.

Emir-förordningen och de av G20-ländernas åtaganden som ligger till grund för Emir förutsätter att standardiserade OTC-derivat (*over-the-counter derivatives*) utanför marknadsplatser ska clearas genom att anlita centrala motparter. Förordningen fastställer tillsynskrav, operativa krav och krav gällande kontroll på centrala motparter samt skyldighet att rapportera om derivatkontrakt. Dessutom reglerar den transaktionsregisters verksamhet. Ett av de viktigaste målen för Emir-förordningen är att minska riskerna med OTC-derivat och att förbättra transparensen på marknaden för OTC-derivat.

Vanligen används derivat som riskhanteringsinstrument med vilka marknadsparterna kan skydda sig, överföra och dela ekonomiska och finansiella risker. Derivatkontrakt kan vara bland annat ränte-, kredit-, aktie-, råvaru- eller valutaderivatavtal. När centrala motparter träder in mellan köpare och säljare kan de genom sin verksamhet, till exempel nettningsspositioner och säkerhetskrav, minska de risker som derivaten medför för parterna och finansmark-

nadens funktion. De säkerheter som krävs och samlas in av parterna har en viktig roll i de centrala motparternas verksamhet och riskhanteringen inom den.

Centrala motparter undanröjer parternas risk för motpartens insolvens, eftersom den centrala motparten bär kreditrisken för sina parter potentiella insolvens. Samtidigt har parterna kreditrisk gentemot den centrala motparten, det vill säga motpartsrisk. När de centrala motparternas verksamhet ökar och koncentrerar sig till ett begränsat antal aktörer, både på internationell nivå och inom EU-området, betonas de centrala motparternas kritiska roll med tanke på det finansiella systemets funktion och stabilitet. Det clearingkrav som fastställs för OTC-derivat i Emir-förordningen har ökat de systemriskerna som är förknippade med centrala motparter.

Risken för allvariga ekonomiska problem och potentiell insolvens hos centrala motparter är en betydande riskfaktor med tanke på den finansiella stabiliteten. Vid störningar på marknaden eller en stor clearingdeltagares problem kan centrala motparter inte heller på ett effektivt sätt realisera sina säkerheter. Generellt sett kan centrala motparter på grund av den kritiska arten av deras verksamhet, deras ställning och de ömsesidiga förbindelserna mellan deras motparter inte tvingas att genomgå normala insolvensförfaranden.

Behovet av att reglera resolution av alla systemviktiga finansiella institut har ökat på global nivå. Myndigheterna ska snabbt och effektivt kunna ingripa i problem hos finansiella institut och de aktörer som avses i Emir-förordningen. I detta skede behövs på EU-nivå ett särskilt, enhetligt regelverk om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Förslaget ska förbättra den gemensamma marknadens funktion, den finansiella marknadens stabilitet och förtroendet för centrala motparter. Samtidigt kan de centrala motparterna och deras parter garanteras enhetliga och lika verksamhetsförutsättningar samt tillsynsmyndigheterna tillräckliga och välfungerande krishanterings- och resolutionsverktyg.

Kommissionens förslag till en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter kompletterar de gällande reglerna i Emir-förordningen. Genom förslaget skapas sådana regler på EU-nivå för centrala motparter som i många avseenden motsvara direktivet om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag 2014/59/EU (nedan *BRRD-direktivet*), samtidigt med beaktande av särdragen i de centrala motparternas verksamhet. Reglerna i BRRD-direktivet har också minskat risken för att banker som är centrala motparter blir insolventa, vilket samtidigt minskar riskerna i de centrala motparternas verksamhet. Eftersom de centrala motparternas verksamhetsmodell och kapitalstruktur skiljer sig betydligt från bankernas, ska de centrala motparterna inte omfattas av samma krav på nedskrivning av värdet på skuldbrev (det så kallade *bail-in*-förfarandet) och samma förhandsfinansieringsarrangemang och -krav på nationell nivå eller EU-nivå som bankerna.

2 Förslagets huvudsakliga innehåll

Avdelning I – Tillämpningsområde och definitioner

Artikel 1 i förordningen innehåller bestämmelser om tillämpningsområdet som omfattar alla centrala motparter enligt Emir-förordningen. Förordningen ska tillämpas på alla centrala motparter, oberoende av deras storlek, grad av sammankoppling och särdrag, och de centrala motparter som har fått bankkoncession. Proportionalitetsprincipen i reglerna beaktas i de planer som krävs av mindre centrala motparter och i anslutning de åtgärder som vidtas enligt planer-

na. Förordningen ger möjlighet att vidta vissa åtgärder även i centrala motparters moderenheter. Förordningen innehåller bestämmelser om arrangemang som berör centrala motparter i tredjeland.

Artikel 2 innefattar de definitioner som används i förordningen.

Avdelning II – Myndigheter, resolutionskollegier och förfaranden

Avsnitt 1 – Resolutionsmyndigheter, resolutionskollegier och deltagande av de europeiska tillsynsmyndigheterna

Artikel 3 förutsätter att medlemsstaterna utser en eller flera resolutionsmyndigheter med enhetliga befogenheter enligt förordningen. En resolutionsmyndighet kan vara centralbank, behörigt ministerium eller någon annan förvaltnings- eller tillsynsmyndighet eller myndighet som har beviljats förvaltningsbefogenheter. På behöriga myndigheter och deras anställda ställs krav på yrkeskompetens och resurser samt krav på operativt oberoende. Enligt förordningen ska varje medlemsstat utse ett behörigt ministerium som den behöriga resolutionsmyndigheten ska informera om besluten enligt förordningen och av vilket den behöriga resolutionsmyndigheten ska få ett förhandsgodkännande för vissa viktigare beslut, om inte annat framgår av nationell rätt.

Artikel 4 innehåller regler för inrättande av resolutionskollegier och kollegiernas uppgifter och medlemmar. Resolutionskollegier är myndigheters samarbetsorgan som inrättas av resolutionsmyndigheten i den centrala motpartens hemstat. Sammansättningen av medlemmarna i resolutionskollegierna motsvarar i stort sett sammansättningen av medlemmarna i tillsynskollegierna enligt Emir-förordningen. Vid sidan av Esma kan Europeiska bankmyndigheten (EBA) också vara medlem i resolutionskollegier.

För att säkerställa konsekvent och enhetligt fungerande tillsynskollegier i hela unionen ges Esma befogenhet att utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder för avtal som berör resolutionskollegier och till praktiska arrangemang för kollegiers verksamhet. Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i artiklarna 10—14 i Esma-förordningen.

Genom *artikel 5* inrättas en intern resolutionskommitté inom Esma enligt artikel 41 i Esma-förordningen i syfte att förbereda de åtgärder som fastställs i förordningen. Esma åläggs skyldighet att samarbeta med andra europeiska finansinspektionsmyndigheter och ett krav på strukturell separering kommer att ställas på Esmas resolutionskommitté.

Genom *artikel 6* åläggs tillsyns- och resolutionsmyndigheterna skyldighet till ömsesidigt samarbete vid beredningen, planeringen och resolutionsbesluten samt till samarbete med Esma.

Avsnitt 2 – Beslut och förfaranden

Artikel 7 innehåller bestämmelser om allmänna principer för tillsyns- och resolutionsmyndigheternas och Esmas beslut. Vid beslut ska hänsyn tas till proportionalitetsprincipen, effektivitet, skälig tid, samarbete, tydliga roller och ansvar, varierande intressen och skyldigheter, resolutionsplaner, transparens, kostnadseffektivitet och negativa effekter.

Artikel 8 innehåller bestämmelser om informationsutbyte mellan tillsyns- och resolutionsmyndigheter och konfidentialitet i de uppgifter som myndigheter i tredjeland har lämnat ut samt utlämnande av uppgifter till det behöriga ministeriet.

Avdelning III – Beredning

Kapitel I – Planer för återhämtning och resolution

Avsnitt 1 – Återhämningsplanering

I *artikel 9* åläggs centrala motparter och deras ledningsorgan skyldighet att upprätta återhämningsplaner som innehåller åtgärder som ska vidtas för att återställa den centrala motpartens finansiella ställning efter en betydande försämring eller vid överträdelse av tillsynskraven enligt Emir-förordningen. Kraven ska både stöda och stärka de krav som ställs på centrala motparter i Emir-förordningen.

Artikeln innehåller bestämmelser om innehållet i återhämningsplaner, de beslut som ska fattas utifrån återhämningsplanen, beslut till tillsynsmyndigheten och information till resolutionsmyndigheten. Återhämningsplaner ska uppdateras åtminstone en gång om året eller efter en sådan förändring av den juridiska eller organisatoriska strukturen eller affärsverksamheten eller den finansiella situationen som kan ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en ändring av återhämningsplanen. Tillsynsmyndigheter får kräva att de centrala motparterna uppdaterar sina återhämningsplaner oftare. Bilagan till förslaget till förordning innefattar mer detaljerade krav på innehållet i en återhämningsplan.

Artikel 10 innehåller bestämmelser om bedömning av återhämningsplaner och ålägger centrala motparter att lämna in planerna till tillsynsmyndigheten för godkännande. Tillsynsmyndigheten ska lämna in planerna till tillsynskollegiet och resolutionsmyndigheten. Tillsynsmyndigheten bedömer återhämningsplanerna genom det förfarande som fastställs i artikeln.

Artikel 11 innefattar ytterligare krav på centrala motparter som tillhör en företagsgrupp.

Artikel 12 innehåller bestämmelser om tillsynskollegiets gemensamma beslut och samordningsförfarande när det gäller återhämningsplaner. Om ingen enighet om återhämningsplanen nås, ges den myndighet som är medlem i tillsynskollegiet den rätt som avses i artikeln att hänskjuta tvister till Esma med bindande verkan enligt artikel 19 i Esma-förordningen.

Avsnitt 2 – Resolutionsplanering

I *artikel 13* åläggs resolutionsmyndigheter skyldighet att upprätta resolutionsplaner. Vid upprättande av planen ska resolutionsmyndigheten samråda med tillsynsmyndigheten och samarbeta med resolutionskollegiet. Artikeln innehåller bestämmelser om de omständigheter som ska beaktas vid upprättande av resolutionsplaner. På motsvarande sätt som BRRD-direktivet föreskriver för bankerna, får centrala motparter resolutionsplaner inte förutsätta tillgång till extraordinärt offentligt finansiellt stöd, akut likviditetsstöd från centralbanker eller likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser. Resolutionsplaner ska uppdateras minst en gång om året eller efter varje väsentlig förändring.

Olika omständigheter och scenarier för användning av resolutionsverktyg och utövande av resolutionsbefogenheter ska specificeras i resolutionsplanen. Planen ska innehålla, kvantifierat när så är lämpligt och möjligt, de omständigheter, alternativ och effekter som specificeras i detalj i artikeln.

Esma ges befogenhet att, efter samråd med Europeiska systemrisknämnden (*ESRB*), utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder som ytterligare specificerar innehållet i resolutionspla-

nerna. Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i artiklarna 10—14 i Esma-förordningen.

Artikel 14 innehåller bestämmelser om centrala motparters samarbets- och informationsskyldighet vid upprättande av resolutionsplaner. Den information som krävs specificeras i bilagan till förslaget till förordning.

Artikel 15 innehåller bestämmelser om resolutionskollegiets gemensamma beslut och samordningsförfarande när det gäller resolutionsplaner. Om ingen enighet om resolutionsplanen nås, ges den myndighet som är medlem i tillsynskollegiet den rätt som avses även i denna artikel att hänskjuta tvister till Esma med bindande verkan.

Kapitel II – Kriterier för resolution

Artikel 16 innehåller bestämmelser om bedömning av resolutionsbarhet som ska göras av resolutionsmyndigheten i samarbete med resolutionskollegiet.

En central motpart ska anses kunna försättas i resolution om resolutionsmyndigheten anser det genomförbart och trovärdigt att antingen avveckla den genom normala insolvensförfaranden eller försätta den i resolution genom att använda verktygen och utöva befogenheterna för resolution, samtidigt som man säkerställer att centrala motparters kritiska funktioner upprätthålls och i största möjliga mån undviker eventuella betydande negativa effekter på det finansiella systemet. Resolutionsmyndigheten ska i god tid underrätta Esma om den anser att det inte är möjligt att försätta en central motpart i resolution.

Artikel 17 innehåller bestämmelser om hur hinder för resolutionsbarhet ska avlägsnas och *artikel 18* om resolutionskollegietss gemensamma beslut som gäller bestämmelserna i artikel 17 och om samordningsförfarande samt om eventuella bindande beslut från Esma.

Avdelning IV – Tidig intervention

Artikel 19 innehåller allmänna bestämmelser om åtgärder för tidig intervention om en central motpart överträder eller inom den närmaste framtiden sannolikt överträder tillsynskraven i Emir-förordningen eller om en hotande krissituation anses kunna påverka en central motparts verksamhet. Åtgärder kan gälla den centrala motpartens återhämtnings- eller resolutionsplan, krävda åtgärdsprogram, sammankallelse av bolagsstämman, den centrala motpartens ledning, affärsstrategi, juridiska eller organisatoriska struktur, myndighetens tillgång till information, vidtagande av resolutionsåtgärder eller höjning av kapital. Tillsynsmyndigheten förutsätts att vid sina beslut beakta vilka effekter den centrala motpartens hela verksamhetsområde har och i synnerhet hur kritisk verksamheten är. Dessutom ska åtgärderna vara förenliga med allmänintresset och nödvändiga för att bevara den finansiella stabiliteten i unionen, för att fortsätta den centrala motpartens kritiska funktioner eller för att bevara och stärka den centrala motpartens ekonomiska motståndskraft. Tillsynsmyndigheten ska meddela Esma om läget och sitt beslut om åtgärder och samarbeta med tillsynskollegiet.

Artikel 20 innehåller bestämmelser om tillsynsmyndighetens rätt att kräva att den centrala motpartens ledning avsätts helt eller delvis om den centrala motpartens finansiella ställning försämras väsentligt eller om det föreligger allvarliga överträdelser av rättsliga krav på den eller motpartens stadgar och om andra åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 19 inte är tillräckliga för att vända situationen i motsatt riktning.

Avdelning V – Resolution

Kapitel I – Mål, villkor och allmänna principer

Artikel 21 innehåller bestämmelser om resolutionsmålen som resolutionsmyndigheten ska beakta vid användning av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna. Resolutionsmålen för centrala motparter är att säkerställa upprätthållandet av de centrala motparternas kritiska funktioner enligt återhämtningsplanerna, att säkerställa förbindelserna mellan aktörer enligt Emir-förordningen, att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, att skydda offentliga medel, att minska kostnaderna för parternas resolution och att undvika att den centrala motpartens värde förstörs.

Artikel 22 innehåller bestämmelser om villkor för resolution när tillsynsmyndigheten eller resolutionsmyndigheten, efter samråd med varandra, anser att resolutionströskeln har överskridits. Tillsynsmyndigheten har det primära ansvaret för bedömning av om tröskeln har överskridits. Detta innebär att den centrala motparten är på obestånd eller sannolikt kommer att hamna på obestånd och att detta inte skäligen kan förhindras inom rimlig tid genom åtgärder från den privata sektorn eller genom tillsynsåtgärder, inbegripet åtgärder för tidig intervention. Dessutom är en resolutionsåtgärd nödvändig av hänsyn till allmänintresset och när det med tanke på målen inte är möjligt att avveckla den centrala motparten enligt normala insolvensförfaranden. Artikel 22 innefattar allmänna kriterier för bedömning av om en central motpart sannolikt är på obestånd eller inte. Esma ska ha befogenhet att utfärda riktlinjer som främjar harmonisering av tillsyns- och resolutionsåtgärder.

Artikel 23 innehåller bestämmelser om allmänna principer som resolutionsmyndigheterna ska iaktta när de utövar sina befogenheter. I principerna ligger fokus på att den centrala motparten ska iaktta avtalsskyldigheterna, att aktieägarna ska bära det primära ansvaret, att gäldenärer ska behandlas likvärdigt och att borgenärer inte får drabbas av större förluster än vad de skulle ha åsamkats om den centrala motparten hade försatts i resolution enligt normala insolvensförfaranden. Dessutom ska resolutionsmyndigheten beakta den eventuella omständigheten att den centrala motparten tillhör en företagsgrupp.

Kapitel II – Värdering

Enligt *artiklarna 24–26* ska den centrala motpartens tillgångar, åtaganden, rättigheter och skyldigheter värderas rättvist, försiktigt och realistiskt. För resolution ska två värderingar göras, inbegripet en oberoende värdering. Värderingen kan också vara provisorisk. Esma ska ges befogenhet att utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandards för oberoende värdering och värderingsmetoder och kommissionen befogenhet att anta standarderna.

Kapitel III – Resolutionsverktyg

Avsnitt 1 – Allmänna principer

Artikel 27 är en allmän bestämmelse om resolutionsverktyg. De resolutionsverktyg som resolutionsmyndigheterna kan använda är att fördela, skriva ned och konvertera positioner och förluster, att sälja verksamhet samt centrala motparter som fungerar som broinstitut och andra verktyg som är förenliga med målen och de allmänna principerna. Artikel 27 innehåller bestämmelser om resolutionsmyndighetens rätt att skaffa extraordinärt offentligt finansiellt stöd, att verkställa den centrala motpartens rättigheter och avvika från dem, att konvertera äganderätts- och skuldinstrument och att kräva att den centrala motparten emitterar äganderättsin-

strument som gottgörelse. Artikeln innehåller också bestämmelser om relationen mellan åtgärderna och den nationella insolvenslagstiftningen.

Avsnitt 2 – Fördelning av positioner och förluster

Artikel 28 är en bestämmelse om användning av fördelning av positioner och förluster i relation till den centrala motpartens clearingtjänster och relaterade säkerheter. *Artikel 29* är en bestämmelse om delvis eller fullständig uppsägning av kontrakt med clearingdeltagare som hamnar på obestånd, andra kontrakt med clearingtjänster och kontrakt med den centrala motparten i resolution.

Artikel 30 ger möjlighet för den centrala motparten att minska de vinster som enligt gällande kontrakt ska betalas av den centrala motparten till clearingdeltagare som inte är på obestånd.

I *artikel 31* åläggs clearingdeltagare skyldighet att betala tilläggsavgifter till centrala motparter. Tilläggsavgifterna kommer att vara en viktig finansieringskälla vid resolution. Skyldigheten att betala tilläggsavgifter kan dock vara högst det belopp som har betalats in i den centrala motpartens insolvensfond.

Avsnitt 3 – Nedskrivning och konvertering av äganderätts- och skuldinstrument och andra åtaganden utan säkerhet

Artiklarna 32—35 innehåller bestämmelser om skuldnedskrivning och konvertering av äganderätts- och skuldinstrument, villkor och begränsningar för dessa samt om effekter och avlägsnande av förfarandemässiga hinder för nedskrivning.

Artiklarna 36—39 innehåller bestämmelser om en omstruktureringsplan för verksamheten som ska utarbetas och genomföras i anslutning till nedskrivningar i syfte att återställa den långsiktiga lönsamheten för den centrala motparten.

Avsnitt 4 – Försäljning av verksamhet

Artiklarna 40—41 innehåller bestämmelser om överföring av den centrala motpartens verksamhet på affärsmässiga villkor och förfarandekraven på den.

Avsnitt 5 – Broinstitutsinstrumentet

Artiklarna 42—43 innehåller bestämmelser om överföring av den centrala motpartens verksamhet till en central motpart som fungerar som broinstitut (så kallat *bridge CCP*) och förfarandekraven på den, inbegripet kraven för nedläggning av verksamhet. Den centrala motpart som fungerar som broinstitut kontrolleras av resolutionsmyndigheten och ägs helt eller delvis av en eller flera myndigheter.

Avsnitt 6 – Alternativa finansieringssätt

Artikel 44 innehåller bestämmelser om möjlighet för resolutionsmyndigheten att låna eller få finansiellt stöd genom alternativa finansieringsarrangemang när detta är nödvändigt för en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen.

Avsnitt 7 – Statliga stabiliseringsverktyg

Artikel 45 innehåller bestämmelser om resolutionsmyndigheternas rätt att använda de statliga finansiella stabiliseringsverktygen vid resolution av centrala motparter, när ett sådant verktyg som en sista utväg är nödvändigt för att uppnå resolutionsmålen och förenligt med unionens regler om statligt stöd, och om kriterierna för detta samt om de behöriga ministeriernas och myndigheternas beslut.

Artikel 46 innehåller bestämmelser om offentligt aktiekapitalstöd till centrala motparter på afärsmässiga grunder och om kravet på överföring av sådana instrument till den privata sektorn så snart som möjligt.

Artikel 47 innehåller bestämmelser om tillfälligt offentligt ägande av centrala motparter och kravet på överföring av det till den privata sektorn så snart som möjligt.

Kapitel IV – Resolutionsbefogenheter

Genom *artikel 48* ges resolutionsmyndigheterna allmänna befogenheter som är nödvändiga för att effektivt använda resolutionsverktygen. Resolutionsmyndigheterna har rätt att få omfattande information, att ta kontroll över en central motpart och utöva alla de rättigheter och befogenheter som tilldelats aktieägarna och ägandeinstrumenten samt att överföra dem. Resolutionsmyndigheterna får överföra tillgångar, åtaganden, rättigheter och skyldigheter i en central motpart till en annan enhet, med denna enhets samtycke, sänka eller dra in skulder i en central motpart under resolution eller ändra villkoren för skulderna, säga upp och avsluta finansiella avtal, konvertera skulder till äganderättsinstrument i en central motpart eller en central motpart som fungerar som broinstitut, sänka eller dra in äganderättsinstrument i en central motpart och kräva att en central motpart eller dess moderenhet emitterar nya äganderättsinstrument, inbegripet preferensaktier och villkorade konvertibla instrument. Resolutionsmyndigheterna får avsätta eller ersätta styrelsen och ledningen i en central motpart eller kräva att tillsynsmyndigheten bedömer köparen av ett kvalificerat innehav. Resolutionsmyndigheterna har också rätt att ändra beloppet av säkerheter för en central motparts clearingpart, överföra öppna positioner och relaterade medel och arrangemang, kräva att en central motparts parter och moderenhet fullgör sina skyldigheter och kräva tilläggsavgifter av clearingparter. Samtidigt befrias resolutionsmyndigheternas beslut till många delar från olika godkännanden och informations- och registreringsskyldigheter.

Artikel 49 innehåller bestämmelser om kompletterande befogenheter vid beslut enligt artikel 48. Med kompletterande befogenheter är det möjligt att upphäva ansvarsförbindelserna vid överföring och rätten att förvärva äganderättsinstrument, avsluta eller avbryta offentlig handel med finansiella instrument, överföra avtal i anslutning till överföring av en central motparts verksamhet, överföra parter rättigheter och skyldigheter, ändra villkoren i avtal eller en central motparts stadgar samt överföra medlemskap i clearingparter. Vid sidan av dessa kan resolutionsmyndigheterna kräva kontinuitet som krävs för att säkerställa att resolutionsåtgärden är ändamålsenlig.

Artikel 50 innehåller bestämmelser om en särskild förvaltare som resolutionsmyndigheten kan utse för att ersätta styrelsen för en central motpart. Den särskilda förvaltaren har alla befogenheter som den centrala motpartens aktieägare och styrelse har. Den särskilda förvaltaren får dock endast utöva sådana befogenheter under resolutionsmyndighetens kontroll, och utövandet av rättigheterna kan begränsas.

Utifrån *artikel 51* har resolutionsmyndigheterna befogenhet att kräva att en central motpart under resolution, eller någon av dess koncernenheter eller clearingdeltagare, tillhandahåller tjänster och faciliteter som är nödvändiga för att den centrala motpart som fungerar som broinstitut ska kunna driva den verksamhet som överförs till det effektivt.

Artikel 52 omfattar situationer där en överföring av äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller åtaganden vad gäller en central motpart i resolution omfattar tillgångar som är belägna eller regleras av lagen i en annan medlemsstat än resolutionsmyndighetens medlemsstat. Enligt bestämmelsen får överföringen rättsverkan i denna andra lagstiftning och myndigheterna i de andra medlemsstaterna ska tillhandahålla allt bistånd som behövs för att genomföra överföringarna i enlighet med gällande lagstiftning.

Artikel 53 innehåller bestämmelser om tillgångar, avtal, rättigheter, åtaganden, skyldigheter och äganderättsinstrument på vilka lagstiftningen i tredjeland tillämpas.

Enligt *artikel 54* anses en krisförebyggande åtgärd eller resolutionsåtgärd som vidtas enligt förordningen i sig inte som en utlösande händelse i den mening som avses i direktivet om finansiell säkerhet 2002/47/EG eller som insolvensförfaranden i den mening som avses i nettningdirektivet 98/26/EG, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt kontraktet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.

Artikel 55 ger resolutionsmyndigheterna befogenhet att på viss tid skjuta upp en betalning eller en leveransskyldighet som följer av ett kontrakt som den centrala motparten under resolution är part i.

Enligt *artikel 56* har resolutionsmyndigheterna befogenhet att på viss tid begränsa möjligheterna för borgenärer med säkerhetsrätt att göra säkerhetsrätter gällande avseende tillgångar i den centrala motparten under resolution.

Artikel 57 ger resolutionsmyndigheterna befogenhet att på viss tid skjuta upp uppsägningsrätten för en part i ett kontrakt med en central motpart under resolution.

Artikel 58 innehåller bestämmelser om att resolutionsmyndigheterna kan utöva kontroll över en central motpart.

Enligt *artikel 59* kan resolutionsmyndigheterna vidta en resolutionsåtgärd i enlighet med nationella administrativa befogenheter och förfaranden.

Kapitel V – Skyddsåtgärder

Artikel 60 innefattar principen ”inte sämre villkor för borgenär än vid normala insolvensförfaranden” (den så kallade *No Creditor Worse Off*-principen). Enligt artikeln ska resolutionsmyndigheterna se till att aktieägare, borgenärer och clearingdeltagare inte till följd av resolutionsåtgärder drabbas av större förluster än vad som skulle ha varit fallet i fråga om befintliga fordringar vid åtgärder enligt återhämtningsplanen och de funktionella bestämmelserna i verksamhetsbestämmelserna.

Artikel 61 innefattar ett krav på att anlita en oberoende person som värderar om aktieägare, borgenärer och clearingdeltagare har behandlats sämre, samt värderingsprinciper. Esma ska ges befogenhet att utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandards för värderingsmetoder och kommissionen befogenhet att anta standarderna.

Artikel 62 förutsätter att aktieägare, borgenärer och clearingdeltagare ersätts mellanskillnaden om de utifrån en värdering enligt artikel 61 har drabbats av större förluster till följd av resolutionsåtgärder.

Artiklarna 63—67 innehåller bestämmelser om skyddsåtgärder i situationer där endast en del av tillgångar, rättigheter eller åtaganden i en central motpart under resolution och i en central motpart som fungerar som broinstitut överförs till köparen eller där villkoren för ett avtal i vilket en central motpart är en part ändras så att en central motpart som fungerar som broinstitut eller en köpare träder in i stället. Bestämmelserna gäller avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal, slutavräkning, arrangemang om säkerheter, avtal om strukturerad finansiering och säkerställda obligationer samt skydd av handels-, clearing- och avvecklings-system.

Kapitel VI – Förfaranderegler

Artikel 68 innehåller bestämmelser om underrättelseskyldighet för centrala motparter och myndigheter om en central motpart konstateras hålla på att hamna på obestånd eller sannolikt kommer att hamna på obestånd.

Artikel 69 innehåller bestämmelser om resolutionsmyndighetens beslut om resolutionsåtgärder, *artikel 70* om resolutionsmyndigheters förfarandekrav och *artikel 71* om konfidentialitet mellan myndigheter och andra parter.

Kapitel VII – Rätten att överklaga och uteslutande av andra åtgärder

Artikel 72 innehåller bestämmelser om möjligheten att kräva förhandsgodkännande av en krisförebyggande åtgärd eller en resolutionsåtgärd, som ges av en rättslig myndighet, och om rätten att överklaga beslut om vidtagande av krisförebyggande åtgärder eller utövande av någon annan befogenhet än en resolutionsåtgärd.

Genom bestämmelserna i *artikel 73* upphävs för alla andra myndigheter än resolutionsmyndigheterna möjligheten att inleda normala insolvensförfaranden för centrala motparter, och andra myndigheter åläggs skyldighet att underrätta om inledande av förfaranden.

Avdelning VI – Förbindelser med tredjeland

Bestämmelsen i *artikel 74* ger kommissionen befogenhet att ställa förslag till rådet i fråga om förhandlingar om internationella avtal med ett eller flera tredjeland om samarbete mellan resolutionsmyndigheterna.

Artikel 75 innehåller bestämmelser om erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeland och *artikel 76* bestämmelser om rätten att vägra erkänna eller verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland.

Bestämmelserna i *artikel 77* om samarbete med myndigheter i tredjeland ska tillämpas fram till dess ett internationellt avtal som avses i artikel 74 träder i kraft med det berörda tredjelandet eller i den omfattning som innehållet i den här artikeln inte omfattas av det avtalet. Esma ska ha befogenhet att utfärda riktlinjer som främjar harmonisering av samarbetet mellan myndigheter.

Artikel 78 innehåller en bestämmelse om utbyte av uppgifter mellan resolutionsmyndigheter, tillsynsmyndigheter och behöriga ministerier och andra myndigheter i tredjeland.

Avdelning VII – Ändringar i förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012 och (EU) 2015/2365

Genom *artikel 79* läggs ett omnämnande om förordningen om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter till i artiklarna 4 och 40 i Esma-förordningen.

Genom *artikel 80* läggs en ny artikel, 6a, till i Emir-förordningen, som gör det möjligt att skjuta upp clearingkravet vid resolution. Genom artikeln görs dessutom andra enskilda ändringar i artiklarna 28, 38 och 81 i Emir-förordningen som föranleds av förordningen om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter.

En hänvisning till de resolutionsmyndigheter som avses i förordningen om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter läggs till i artikel 12 i SFTR-förordningen genom *artikel 81*.

Avdelning VIII – Slutbestämmelser

Artikel 82 är en allmän översynsklausul. Enligt *artikel 83* träder förordningen i kraft utan särskilda övergångsbestämmelser den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning.

I regel tar det ungefär två år från att förhandlingar om förslag till förordning av denna typ inleds vid rådet och Europaparlamentet till att förordningen slutgiltigt antas och offentliggörs. Förordningen kan väntas träda i kraft tidigast i slutet av 2018. Brittanniens utträde ur EU (brexit) kommer att påverka förhandlingarna om förslaget till förordning och framför allt regleringen av aktörer i tredjeland. I praktiken kommer förordningen att tillämpas efter att brexit genomförts.

3 Konsekvenser för Finlands lagstiftning och ekonomi

3.1 Konsekvenser för lagstiftningen

Den föreslagna förordningen är en EU-rättsakt som är direkt tillämplig i Finland på samma sätt som Emir-förordningen om centrala motparter verksamhet. Till följd av detta förutsätter förslaget inga nämnvärda direkta ändringar i Finlands lagstiftning.

Enligt förslaget ska de sanktioner som åläggs för brott mot skyldigheterna enligt förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter föreskrivas genom ändringar i BRRD-direktivet (*COM(2016) 852 final*, statsrådets skrivelse om ökning av bankernas motståndskraft II). Sanktionerna till centrala motparter är förenliga med vad som föreskrivs för kreditinstitut och värdepappersföretag i BRRD-direktivet.

Det är dock nödvändigt att utfärda bestämmelser om bland annat behöriga myndigheter som kompletterar förordningen. Bestämmelserna i förordningen påverkar också verksamheten för andra aktörer än tillsynsmyndigheterna och resolutionsmyndigheterna på finansmarknaden. Till följd av att de beslut som fattas av resolutionsmyndigheter för centrala motparter har direkt verkan och är direkt bindande ska den gällande nationella lagstiftningen om motsvarande frågor och samma omständigheter analyseras.

3.2 Konsekvenser för ekonomin

Syftet med förslaget gällande ramen för återhämtning och resolution av centrala motparter är att stärka stabiliteten på finansmarknaden och förebygga marknadsstörningar. Kommissionen har gjort en konsekvensbedömning av alternativa regleringsmodeller för den aktuella ramen i anslutning till förslaget. I konsekvensbedömningen konstaterar kommissionen att lagstiftningsförslaget främjar den finansiella stabiliteten genom att utöka tillsynen över centrala motparter och förbättrar de centrala motparternas beredskap för insolvens samt minskar effekterna av en central motparts insolvens på andra marknadsaktörer, socialskyddssystemet och skattebetalare.

I Europeiska ekonomiska samarbetsområdet finns det sammanlagt 17 centrala motparter av vilka merparten är verksamma på derivatmarknaden. Dessutom tillhandahåller cirka tjugo centrala motparter från tredjeland sina tjänster i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Centrala motparter har inte inrättats i Finland och detta är inte att vänta ens i framtiden. Vissa finska finansinstitut och särskilt banker fungerar dock som clearingdeltagare för centrala motparter. Dessutom anlitar stora företag, till exempel företag inom energiindustrin, som bedriver handel på bland annat marknaderna för råvaruderivat, de centrala motparternas tjänster som kunder hos banker som fungerar direkt som parter eller clearingdeltagare.

Betydande centrala motparter för finansmarknaden i Finland är svenska Nasdaq Clearing AB, som inte enbart anlitas av de finska bankerna utan även av energibolagen när dessa clearar råvaruderivat, och holländska European Central Counterparty N.V (EuroCCP), en central motpart via vilken aktietransaktioner på Helsingforsbörsen clearas. Dessutom har koncernen LCH.Clearnet, som har kontor i Frankrike och Storbritannien, finanskoncerner i Finland som sina kunder. Via LCH.Clearnet clearas också en stor del av aktietransaktionerna på Helsingforsbörsen. I februari 2017 ska schweiziska SIX x-clear Ltd inleda clearing av aktietransaktioner som görs på Helsingforsbörsen. Utöver de ovannämnda har tyska Eurex Clearing AG en del finska aktörer som sina kunder. Om någon av de centrala motparterna ovan fick ekonomiska svårigheter skulle det ha den största inverkan på de finska parterna på finansmarknaden.

Under första kvartalet 2016 uppgick det genomsnittliga nominella värdet på clearingtransaktionerna med finansiella instrument per dag hos de europeiska centrala motparterna till ungefär 2 900 miljarder euro, av vilket OTC-derivatsektorn stod för 2 000 miljarder euro. I slutet av första kvartalet 2016 uppgick det nominella bruttovärdet på avtalen om handel med finansiella instrument till 197 000 miljarder euro, av vilket OTC-derivatsektorn stod för 194 000 miljarder euro.

Insolvenssvårigheter är inte vanliga hos centrala motparter. Senast uppkom svårigheter med kapitaltäckningen hos centrala motparter efter börsraset i oktober 1987. Under den senaste stora finanskrisen fallerade inte en enda central motpart, trots att bland annat en del stora bankaktörer på derivatmarknaden gick i konkurs, som investeringsbanken Lehman Brothers år 2008.

Även om insolvens eller allvarliga ekonomiska svårigheter inte är vanliga hos centrala motparter har de, om de realiseras, en stor inverkan på stabiliteten på finansmarknaden. De centrala motparterna är bundna till både varandra och via sina clearingdeltagare. Fallissemang hos en enda central motpart skulle kunna leda till omfattande och okontrollerat fallissemang även hos andra aktörer på finansmarknaden. En enskild störning på finansmarknaden skulle kunna sprida sig och bli mycket omfattande till följd av den så kallade dominoeffekten, vilket var risken under finanskrisen 2008.

Ekonomiska svårigheter hos centrala motparter kan påverka den finska marknaden främst via de centrala motparternas eventuella finska clearingdeltagare och deras slutkunder. Även om en central motpart inte har några direkta kopplingar till Finland, kan dess ekonomiska kris påverka den finska marknaden via den gemensamma finansmarknaden.

Finansiering av en resolution av en central motpart skulle sannolikt leda till att fordringar enligt de finska parternas positioner också måste skäras ner eller skyldighet att betala tilläggsavgifter till den centrala motparten måste åläggas. Beloppet på den ekonomiska inverkan av dessa åtgärder skulle bero på storleksklass samt parternas ställning och roll hos den centrala motparten, och det ytterligare ansvar som uppstår då kan totalt sett vara väldigt stora.

Beredningen av återhämtningsplaner för centrala motparter samt resolutionsåtgärderna medför merkostnader för de centrala motparterna. De centrala motparternas ökade kostnader kan synas som höjda avgifter och delvis som betalningsskyldighet mot den centrala motpartens clearingdeltagare och vidare mot slutkunderna. De ökade kostnaderna kan dock totalt sett anses vara små i relation till de fördelar som nås genom att stärka den finansiella stabiliteten.

Myndigheter som ska ansvara för de uppgifter som fastställs i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter ska utses i Finland. Eftersom centrala motparter inte har inrättats i Finland, ska de finska myndigheterna i praktiken få nya uppgifter främst i form av deltagande i ett kollegium vid återhämtning och resolution av en central motpart, när en finsk aktör fungerar som betydande clearingdeltagare i den centrala motparten eller när förutsättningarna för deltagande uppfylls på något annat sätt. Därför behöver myndigheterna i viss mån mer kompetens eller fler resurser för återhämtning och resolution av centrala motparter. De direkta myndighetsuppgifter som avses i förslaget till förordning väntas däremot inte öka nämnvärt i Finland. Finska myndigheter deltar redan nu i de centrala motparternas kollegier. Finansinspektionen är medlem i kollegierna för LCH.Clearnet Limited, Nasdaq Clearing AB och EuroCCP. Utöver Finansinspektionen är Finlands Bank medlem i EuroCCP:s kollegium.

4 Förslagets rättsliga grund och subsidiaritetsprincip och proportionalitetsprincip

Förslagen till förordning bygger på artikel 114.1 i fördraget om unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Utifrån artikeln kan i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet åtgärder för den inre marknads upprättande och funktion vidtas för att tillnärma medlemsstaternas lagar, förordningar och administrativa bestämmelser.

Statsrådet anser att förslaget har samband med den inre marknads upprättande och funktion och att den rättsliga grunden för förslaget till förordning är motiverad.

Enligt subsidiaritetsprincipen i artikel 5.3 i fördraget om Europeiska unionen (FEU) ska åtgärder vidtas på EU-nivå endast om och i den mån som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå.

Enligt proportionalitetsprincipen i artikel 5.4 i FEU får innehållet i och omfattningen av EU:s åtgärder inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen i fördragen. Proportionalitet innebär närmast ett förbud mot överreglering, och genomförandet av det har kopplingar till subsidiaritetsprincipen.

Centrala motparter är till karaktären EU-aktörer och marknadsaktörer som bedriver gränsöverskridande verksamhet, vilket försvarar regleringen av dem genom EU-förordning. Dessutom

har inte en enda medlemsstat nationellt bedrivit återhämtnings- och resolutionsreglering av centrala motparter enligt de principer som har antagits på G20-nivå.

Statsrådet anser att förslaget till förordning följer subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen.

5 Andra medlemsstaters ståndpunkter

De andra medlemsstaternas officiella ståndpunkter på förslaget är ännu inte kända.

I beredningsskedet har diskussion förts om principerna för det kommande EU-regelverket på sammanlagt fyra möten för sakkunniga från medlemsstaterna. Medlemsstaternas sakkunniga har i allmänhet understött de politiska val som förslaget bygger på, och den föreslagna handelsfriheten.

6 Nationell behandling av förslaget och behandling av förslaget i Europeiska unionen

Förordningen och utkastet till statsrådets skrivelse som hänför sig till den har varit ute på remiss i ett skriftligt förfarande i sektionen för finansiella tjänster och kapitalrörelser (sektion 10).

Förslaget har presenterats och behandlingen av förslaget inleddes på ett möte för arbetsgruppen för finansiella tjänster den 1 december 2016. Behandlingen av förordningen fortsätter i arbetsgruppen i februari 2017.

Vid Europaparlamentet är det ansvariga utskottet för förslaget utskottet för ekonomi och valutafrågor (ECON). Europaparlamentet har inte ännu inlett behandlingen av förordningen. Enligt preliminära uppgifter kommer Jakob von Weizsäcker (S&D, DE) tillsammans med Kay Swinburnen (ECR, UK) att utses till föredragande för förslaget i ECON.

7 Självstyre för Åland

Ärendet omfattas av rikets lagstiftningsbehörighet enligt 5 kap. 27 § i självstyrelselagen för Åland (1144/1991).

8 Statsrådets ståndpunkt

Statsrådet understöder målen i förslaget och anser att förslaget främjar den gemensamma marknadens och finansmarknadens funktion och tryggar den finansiella stabiliteten. Förslaget kan anses stöda tillhandahållandet av enhetliga och lika förutsättningar för de centrala motparterna och deras parter. Samtidigt minskar förslaget riskerna för finansmarknadsparterna, inbegripet riskerna för banksystemet.

Statsrådet delar den internationella åsikten om att det finns skäl att utfärda särskilda regler för resolution av centrala motparter på grund av verksamhetens art och betydelsen för systemet. Dessutom är det motiverat att förslaget stöder sig på de internationella standarder för återhämtnings- och resolutionsreglering av centrala motparter som myndigheterna har kommit överens om. Vissa specificeringar i dem är dock att vänta i år.

Kommissionens förslag till en ram för återhämtnings- och resolutionsreglering av centrala motparter kompletterar de gällande reglerna i Emir-förordningen. Samtidigt är det motiverat att lagstift-

ningslösningarna i förslaget i stort sett bygger på BRRD-direktivet gällande kreditinstitut och värdepappersföretag, men samtidigt tar de dock hänsyn till särdragen i de centrala motparternas verksamhet, bland annat den olikartade verksamhetsmodellen och den centrala betydelsen av parternas säkerheter i verksamheten.

Statsrådet anser att användning av förordningen i regleringen av resolution av centrala motparter stöds av det faktum att de centrala motparterna på ett tydligt sätt bedriver gränsöverskridande verksamhet och är EU-aktörer och delvis globala aktörer. Formuleringen av förordningen effektiviserar regleringens gränsöverskridande funktion på motsvarande sätt som formen för Emir-förordningen gällande centrala motparter.

Ägare till centrala motparter ska i första hand ansvara för fel och ekonomiska svårigheter i den centrala motpartens verksamhet. Dessutom är det viktigt att de centrala motparterna övervakas väl och kriser förebyggs genom en ändamålsenlig återhämtningsplanering. De centrala motparterna ska ha en tillräcklig kapitalbas och kapacitet att bära ansvar. Av motiverade skäl beaktar förslaget till förordning att centrala motparter ofta är koncernbolag. Statsrådet betonar betydelsen av en ändamålsenlig tillsyn över centrala motparter och en omfattande återhämtningsplanering. Resolution av centrala motparter får inte heller leda till att svårigheter i deras verksamhet på ett okontrollerat sätt överförs på parternas och kundernas ansvar. Vid beslut om resolutionsåtgärder ska hänsyn tas till i vilken utsträckning den berörda centrala motpartens ställning och verksamhet är mycket kritiska med tanke på finansmarknaden.

De resolutionsmyndigheter som är viktiga med tanke på förslaget är myndigheterna i de centrala motparternas hemstater. Dessa myndigheters beslut har också en klar inverkan på hemstaterna för de centrala motparternas clearingdeltagare och samtidigt deras kunder. Därför är det viktigt att reglerna i tillräckligt stor utsträckning tryggar ställningen för myndigheterna i clearingdeltagarnas och samtidigt framförallt bankernas hemstater samt tillsynskollegiernas och resolutionskollegiernas funktion, rättvisa sammansättning och tillräckligt omfattande roll. Det finns en tydlig motivering till myndigheternas handlingsfrihet när myndigheterna använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna vid resolution av centrala motparter. Samtidigt ska myndigheterna dock endast ha en begränsad handlingsfrihet att avvika från resolutionsplanerna. I synnerhet den handlingsfrihet för myndigheterna i den centrala motpartens hemstat som avses i förslaget bör specificeras ytterligare och i viss utsträckning avgränsas. Förhandlingarna om förslaget till förordning ska syfta till att säkerställa att balanserade och välfungerande lagstiftningslösningar som i tillräcklig utsträckning betryggar alla parter ska nås i dessa frågor.

Tillräckliga säkerheter från de olika parterna har en central roll och betydelse i de centrala motparternas verksamhet. Statsrådet anser att syftet med den reglering som avses i förordningen samtidigt ska vara att utreda om nivån för de centrala motparternas insolvensfonder är tillräcklig med tanke på resolutionsreglerna och om fondmodellen ska kunna förbättras ytterligare på något sätt. För att finansiera resolutionen är det nödvändigt att förordningen möjliggör fördelning av förluster och nedskärning av de fordringar som tillhör den centrala motpartens parter, samt ålägger skyldighet att betala tilläggsavgifter. Clearingdeltagarnas tilläggsavgifter vid resolution ska dock begränsas till att framförallt omfatta situationer där en central motparts ekonomiska svårigheter beror på den centrala motpartens parter verksamhet, inte direkt på den centrala motpartens egen verksamhet eller underlåtenheter. Det maximibelopp på cleringdeltagarnas skyldighet att betala tilläggsavgifter är begränsad, men denna begränsning och modellen för bindande fördelning av förluster bör specificeras ytterligare i den slutgiltiga förordningen. Statsrådet anser att finansiering av resolution av en central motpart inte får leda till allvarliga ekonomiska svårigheter hos de olika parterna. I övrigt behöver bestämmelserna om ansvar och skadestånd i förordningen specificeras ytterligare.

I regel är det bra att det genom förordningen skapas tillräckliga och välfungerande verktyg för myndigheterna för krishantering och resolution. Statsrådet anser att det är nödvändigt att reglerna för resolutionsmyndigheterna och deras befogenheter samt ansvar ändå ska specificeras ytterligare i förordningen.

Enligt statsrådet ska förordningen inte heller leda till att en sådan nationell resolutionsmyndighet för centrala motparter, som fullständigt uppfyller kraven på yrkeskompetens och resurser och kravet på operativt oberoende enligt förordningen, de facto också bör inrättas i de medlemsstater där centrala motparter inte har inrättats, till exempel i Finland.

Förslaget innehåller bestämmelser om statliga finansiella stabiliseringsverktyg och samtidigt om offentligt stöd till centrala motparter. Statsrådet anser att det är nödvändigt att i anslutning till förhandlingarna om förordningen säkerställa att det endast gäller en exceptionell möjlighet som en sista utväg att bevilja nödvändigt stöd vid resolution av nationella centrala motparter och att denna förordning inte kan föreskriva om en skyldighet för medlemsstaterna och myndigheterna i medlemsstaterna att bevilja offentligt stöd. Även i anslutning till detta förslag understryker statsrådet den allmänna riktlinjen att det ekonomiska ansvaret för svårigheter hos finansmarknadsparterna tillhör ägarna och parterna hos dessa finansmarknadsparter, inte medlemsstaterna och skattebetalarna.

De föreslagna befogenheterna för kommissionen på nivå två som kompletterar förordningen är relativt begränsade i förordningen och motsvarar i stort sett de befogenheter som beviljas i BRRD-direktivet. Statsrådet anser att de föreslagna befogenheterna är motiverade. Dessutom förhåller sig statsrådet positivt till att Esma i fråga om vissa omständigheter i förordningen ges rätt att fatta beslut som är bindande för alla parter, om myndigheterna inte kan fatta ett gemensamt beslut. Dessutom ska den kompetens som EBA och eventuellt också den gemensamma resolutionsnämnden (*SRB*) har inom resolution av banker kunna utnyttjas i så stor omfattning som möjligt när resolutionsfärdigheter för centrala motparter skapas och reglerna bereds.